

PISMO ZAGREBAČKOG NADBISKUPA

Zagreb, 23. srpnja 1987.

Poštovani
O. Mihdlv Szentmartoni DI
Filozofsko-teološki institut DI
Obiteljski centar
Palmotićeve 33
Zagreb

Poštovani Oče.

Primio sam Vašu obavijest o 16. obiteljskoj ljetnoj školi koja će se održati na Fratrovcu od 26. do 30. kolovoza o. g. Ja u to vrijeme nisam u Zagrebu pa neću biti osobno prisutan.

Radu Škole želim uspjeti da razmišljanja što ih budu iznijeli sudionici dobiju mjesta i u široj javnosti. Uvjeren sam da je tema važna i trebalo bi da o njoj razmišlja što više ljudi: vjernik, obitelj, Marija, a ja bih dodao i Josip.

O vjerničkoj obitelji ne može se razmišljati bez svjetla Objave. Bog je stvoritelj i obitelji i objavio je svoju zamisao o njoj o njezinim unutrašnjim odnosima i o njezinu smislu. Stoga svaki član obitelji, otac, majka i djeca, ima svoj poziv da ostvaruje zajedništvo koje ima biti odraz i slika Presvetoga Trojstva. To je najuzvišenija vizija obitelji. Takva se vizija izgrađuje i ostvaruje samo onda ako je Duh Sveti izgrađuje kroza savjest očevu, kroza savjest majke, kroza savjest djece. Vjera je temelj jer ljubav gradi na istini, a nada usmjeruje to zajedništvo prema vječnome smislu.

Danas je obitelj ugrožena u svojim temeljima i u svojem smislu. Materijalizam radikalno niječe Božju viziju obitelji. Zato to više nije zajedništvo u Duhu i istini, nego zajedništvo u nagnućima i interesima tijela. Stoga je razumljivo da iz te logike slijedi pošast rastava, nepoštovanja dostojanstva bračnoga života, ubijanje nerođenih, a sve to vodi u potpuno rasulo obitelji.

Vjernička obitelj mora biti protivnost svemu tome. Ona živi iz vjere, ona raste iz snage Otkupljenja i vođena je Duhom Svetim. U starome svijetu grijeha, gdje vlada požuda tijela, požuda očiju i oholost života (usp. 1 Iv 2, 16), vjernička obitelj ima biti objava i svjedočanstvo novoga, Božjega svijeta koji je ostvariv samo snagom Duha.

Stoga bi vjernički očevi morali uprti pogled u Josipovu vjeru, poslušnost i nevinost. Majke obitelji morale bi stalno upirati pogled u Mariju, poniznu Službenicu Gospodnju, koja je sva predana volji Božjoj. Djeca bi svoj odnos prema roditeljima morala učiti na Isusovu primjeru, na njegovoj poslušnosti i ljubavi, kojom se On — Bogočovjek u svojem ljudskom djetinjstvu i mladosti odnosio prema svojoj Majci i prema svojem poočimu i ocu pred zakonom.

To je srž evanđeoske poruke svakoj obitelji. To je novo vino u novim mješinama. To je stijena na kojoj se može graditi kuća.

Zdrava psihologija i zdrava sociologija nalaze tu svoje opravdanje. Stoga se uvijek kada se radi o apostolatu vjernika postavlja pitanje što vjernik uistinu jest svojim krštenjem, svojom potvrdom i kakav bi život morao živjeti. Na prvo mjesto dolazi pitanje što biti, a onda što imati.

Nije lako živjeti Evanđelje u svijetu koji je sav utonuo u tjelesnost. Ali „svi koje vodi Duh Božji sinovi su Božji“ (Rim 8,14). Zbog svega toga obitelj se mora ponovno vratiti na čiste izvore života, a to su molitva i sakramenti te razmišljanje i usvajanje Božje riječi. Bez toga i izvan toga trčali bismo besciljno i mlatali vjetar (usp. 1 Kor 9, 26). Treba se prilagoditi Bogu, a ne svijetu.

Ovim razmišljanjima želim se uključiti u rad Obiteljske ljetne škole stavljajući je pod vodstvo Duha Svetoga i pod posebnu zaštitu Presvete Bogorodice i svetoga Josipa da oni u naše obitelji ponovno uvedu Isusa, a to znači Otkupljenje. Nema drugoga puta ni izlaza iz dubokih kriza koje potresaju i hrvatske katoličke obitelji.

Svim suradnicima želim obilje svjetla Duha Svetoga, uz iskreni pozdrav u Gospodinu

Franjo kard. Kuharić
nadbiskup zagrebački